

Πειραιάς, 1-4-2015

**PhD Χριστίνα
Αργυροπούλου, Επίτιμη
Σύμβουλος του Π.Ι.,
Συγγραφέας**

**Θέμα εισήγησης:
«Εργοβιογραφικά του
Έκτορα Κακναβάτου»**

«Και είναι γι'αυτό που σαρανταπέντε μάστοροι
κι εξήντα σαρδελοβούβαλοι

- αμφιθεατρικώς στο βουλευτήριο εστηκότες
- εν forza maggiore αλαλία
- υπό την φρίπτουσα μπαγκέτα ιχθυοδα-
- μαστού
- απεδέχοντο να συρθούν
- ως τις εφέστιες εσχάρες της φυλής
- ένθα ακαλύπτων επιταγών εκκόλαψις
- έν παραβύστω ιστορείται...

• Άνδρας μοι ἔννεπεν λοιπόν παππού! »

•

• (Ε. Κακναβάτος, *Στα Πρόσω Ιαχής*, “Gallo Furioso”, σελ. 38-39)

- **Γέννηση, σπουδές.**
- Ο Έκτωρ Κακναβάτος (Ε.Κ.) γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1919 ή το 1920, με καταγωγή νησιώτικη από τους δύο γονείς του, που ήλθαν στον Πειραιά το 1922 με 1923. Ο πατέρας του Δημήτρης Κοντογεώργης καταγόταν από τη Νάξο και ασχολιόταν με ναυτιλιακά θέματα γι' αυτό βρέθηκε στη Σμύρνη στα κρίσιμα εκείνα χρόνια.
- Η μητέρα του Ζαχαρένια Κακναβάτου, που γεννήθηκε στα Μοσχονήσια των Κυδωνιών, απέναντι από τη Μυτιλήνη, είχε κεφαλονίτικη καταγωγή.
- Φαίνεται ότι ο ποιητής ήρθε από τη Σμύρνη ενός ή περίπου δύο ετών, μέσω Μυτιλήνης στον Πειραιά, όπου γράφτηκε στα μητρώα αρρένων του δήμου ως γεννηθείς το 1920.
- Ο Ε.Κ. πήγε δημοτικό στον Πειραιά και αποφοίτησε από το Ε΄ Γυμνάσιο Αρρένων Πειραιά.

Εισήχθη 4ος στη Μαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, απ' όπου και αποφοίτησε με άριστες επιδόσεις. Αγαπούσε τη Γεωμετρία, την Αστρονομία, την Πυρηνική Φυσική (κυρίως τη θεωρία του Χάους), μελετούσε Ιστορία, Φιλοσοφία και φυσικά αγαπούσε και έγραφε ποίηση: «Μόνο δύο γλώσσες έχει ο άνθρωπος για να αντιμετωπίσει την παγκοσμιότητα: τα μαθηματικά και την ποίηση», αναφέρει χαρακτηριστικά σε συνέντευξή του στον Κώστα Κρεμμύδα, εκδότη του Μανδραγόρα. Επιθυμούσε να πάει στη Σχολή Ευελπίδων, αλλά αποκλείστηκε λόγω πολιτικών φρονημάτων. Παντρεύτηκε τη Θεοδώρα Κασάπη, απέκτησε δυο κόρες και έχει τρία εγγόνια.

Μπήκε στην Αντίσταση, κατέφυγε στη Μέση Ανατολή και έζησε τη φρίκη της εξορίας στην Ικαρία και τη Μακρόνησο.

Οι πολιτικές του πεπιοθήσεις αποτελέσαν εμπόδιο και για τον διορισμό του στη Μέση Εκπαίδευση, έτσι εργάστηκε σε φροντιστήρια, στη Σύρο, που το ίδρυσε ο ίδιος, και στην Αθήνα. Εργάστηκε και στη Σχολή Μωραΐτη (1974-82), γοητεύοντας τους μαθητές του με το μαθηματικό ύφος και την αρμονία των αριθμών (η μουσική και η γεωμετρία).

Εκεί γνωρίστηκε με τον Γεωργουσόπουλο, στον οποίο έστειλε τα ποιήματά του με το ψευδώνυμο «Κακναβάτος», που τον ρωτούσε ποιος να είναι ο ποιητής Κακναβάτος, μη γνωρίζοντας ότι ο φίλος του Κοντογιώργης ήταν ο ποιητής Κακναβάτος.

Με μεσολάβηση του Τάσου Λιγνάδη αποσπάστηκε στο ΥΠΕΠΘ (1977) και επί Πέτρου Μώραλη έγινε η μετάταξή του στη δημόσια εκπαίδευση και συνταξιοδοτήθηκε το 1986, αποσπασμένος ήδη από το 1981 στο ΥΠΕΠΘ.

Ο Έκτωρ Κακναβάτος ή Γεώργιος Κοντογιώργης ήταν από τα ιδρυτικά μέλη της Εταιρείας Συγγραφέων (ίδρυση 1982).

Παρουσιάζεται στην ποίηση όχι με ψευδώνυμο, αλλά με το μητρώνυμο «Κακναβάτος», καθώς στην Κεφαλλονιά «κακνιά» λένε τις γαλοπούλες, όπως με ενημέρωσε ο ίδιος (1995), δηλαδή το Κακναβάτος ίσως να είναι παρατσούκλι της οικογένειας της μητέρας του.

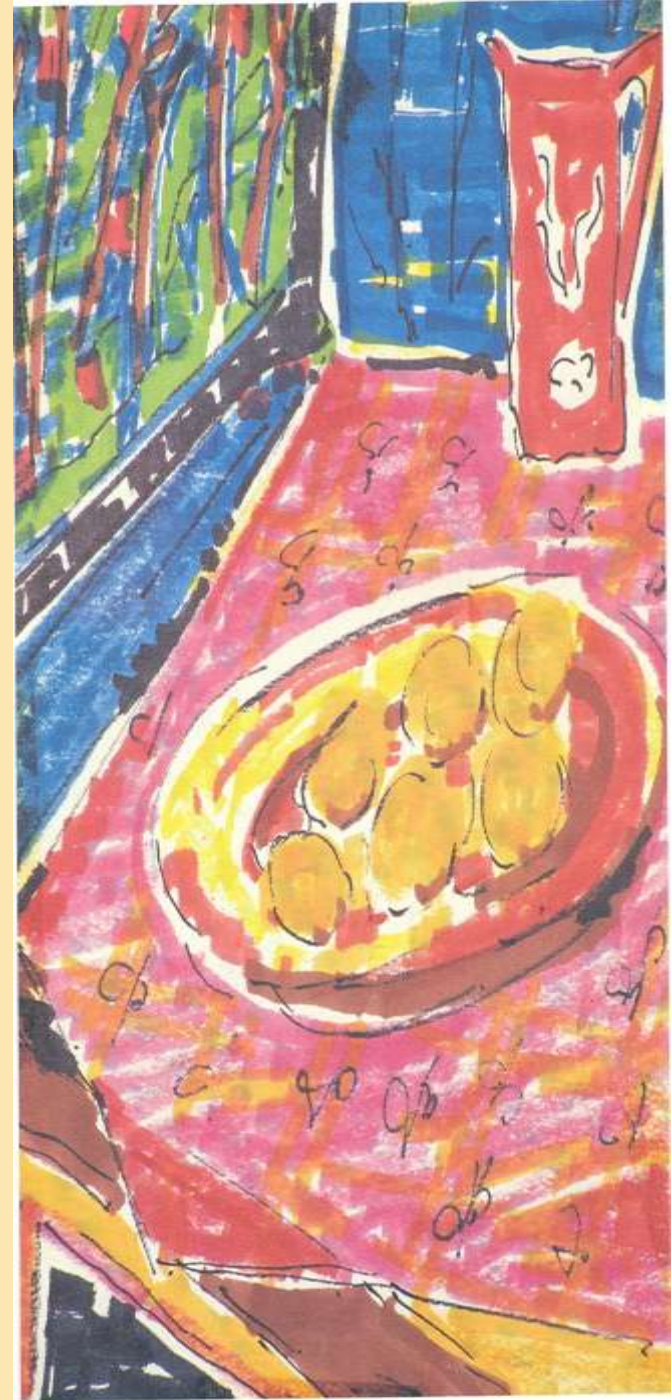
Το όνομά του, Έκτωρ, ομηρικό όνομα, το επέλεξε ο ίδιος, καθώς ως χαρακτήρας του άρεσε να «εκτορίζει», να μάχεται με τις λέξεις.

Ο Ε.Κ. είναι ένας αυθεντικός υπερρεαλιστής ποιητής της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς. Με την ποίησή του, όπως και την ποίηση άλλων υπερρεαλιστών ποιητών, επιβεβαιώνεται ότι ο ντόπιος υπερρεαλισμός είναι ιδιαίτερα γόνιμος με πολλές προεκτάσεις και πολλές εκδοχές γραφής.

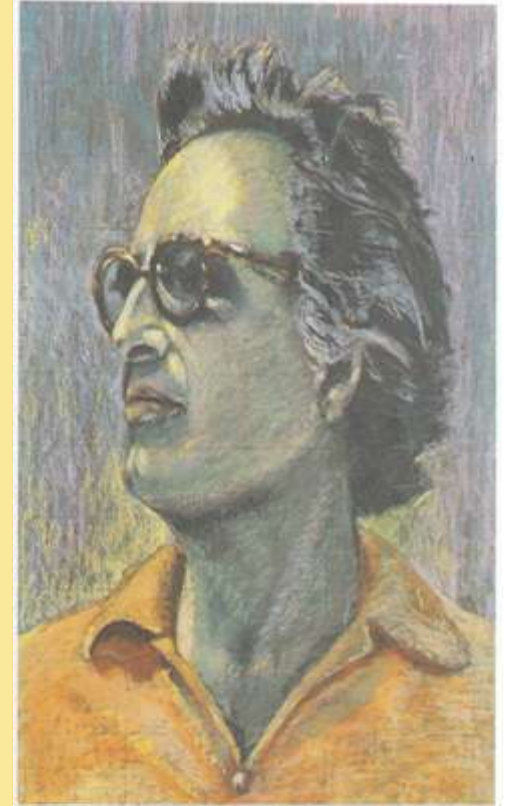
Πράγματι, ο υπερρεαλισμός δεν είναι ένα λογοτεχνικό ρεύμα, που ήρθε στην Ελλάδα από τη Γαλλία και συνεχίστηκε ως μίμηση ή παραλλαγή εκείνου, αλλά είναι ένα ρεύμα, που γονιμοποιήθηκε από πολλές και διαφορετικές υπερρεαλιστικές γραφές, όπως των πρωτοπόρων: Α. Εμπειρίκου, Ν. Εγγονόπουλου, Ν.Γκάτσου, Νικόλαου Κάλα και εκείνων που είναι εντός και πέραν του υπερρεαλισμού, όπως: Οδ. Ελύτη, Γιάννη Ρίτσου, Ν. Βρεττάκου, Μ. Σαχτούρη, Δ. Παπαδίτσα, Νάνου Βαλαωρίτη, Μ. Αξιώτη, Ελ. Βακαλό, Γ. Σκαρίμπα.

Του άρεσε και μελετούσε την αρχαία ελληνική ποίηση, ιδιαίτερα τον Όμηρο και τον Πίνδαρο, τη βυζαντινή μουσική (Ρωμανός ο Μελωδός) και τον συγκινούσε το δημοτικό τραγούδι με την αμεσότητα του λόγου.

Φυσικά μελετούσε ό,τι είχε σχέση με τα Μαθηματικά, την Αστρονομία, την Πυρηνική Φυσική και παρακολουθούσε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τη θεωρία του Χάους. Αγαπούσε από τους νεοέλληνες ποιητές τους: Παπατσώνη, Σολωμό, Κάλβο, Παλαμά, Σικελιανό, Ρίτσο, Βρεττάκο, αλλά ξεχωρίζει και συγκλονίζεται από τον Καβάφη, για το οποίο έχει γράψει και ποίημα. Στα ενδιαφέροντά του εντάσσεται η μουσική και η ζωγραφική, καθώς ζωγράφιζε και ο ίδιος. (βλ. φωτ. Κονσέρτο)

ΕΚΤΩΡ ΚΑΚΝΑΒΑΤΟΣ

7 ανέκδοτα ποιήματα 9
ζωγραφικές αποκαλύψεις

Ο ποιητής σε διάφορες συνεντεύξεις του αποκαλύπτει ότι χαιρόταν να δημιουργεί το απρόοπτο σε όλες τις καταστάσεις, να βραχυκυκλώνει τη λογική εκφορά του λόγου και γράφει τα πρώτα ποιήματα με τον δικό του επαναστατικό τρόπο και με τη σφραγίδα της προσωπικής ποιητικής έκφρασης.

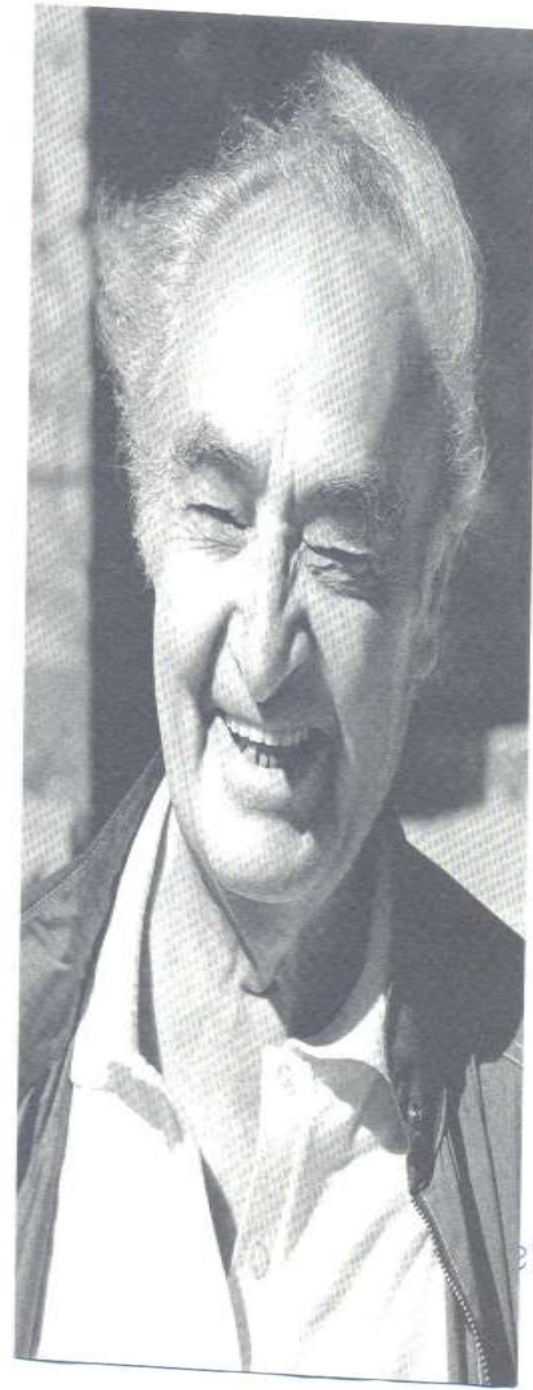
Όλος αυτός ο μόχθος και η πλούσια «σκευή» από μυθολογικά, αρχαιοελληνικά, γλωσσολογικά, ιστορικά ονόματα και από επιστημονικούς όρους επιβεβαιώνονται στο έργο του.

Η γλωσσική του παιδεία είναι μοναδική, αποτελεί άλλωστε και το χαρακτηριστικό της γραφής του, καθώς αξιοποιεί με την ίδια άνεση το αρχαιοελληνικό και λόγιο λεξιλόγιο, όπως το καθημερινό, το ιδιωματικό, το ειδικό, το επιστημονικό, αλλά και την αργκό.

Έτσι στο έργο του συνυπάρχουν αρμονικά γλωσσικά στοιχεία, που προέρχονται από όλες τις φάσεις της ελληνικής γλώσσας, μέσα στη διαχρονική της πορεία.

Ο ποιητής μάς ταξιδεύει ως αργοναύτης στον Όμηρο « Πρίαμος καί λαός ἑϋμελίῳ Πριάμοιο», στο εκκλησιαστικό «μνήσθητι», στο «Ὡλώλη» της ιωνικής διαλέκτου, στη λόγια έκφραση «υπό μάλης», στον λαϊκό λόγο «ξοπίσω, ξεπιτούτου», στο πελοποννησιακό ιδίωμα «εφτούνο» και στο ρωσικό από την κυριαρχία τους στην Κέρκυρα «σπάφε» κ. ά.

Με το λεξιλόγιό του μάς ξεναγεί όχι στην αρχαιότητα, όπως τη γνωρίζουμε, αλλά σε μια άλλη εκδοχή της, σύμφωνα με τις αρχές της υπερρεαλιστικής γραφής και το ύφος του Έκτορα Κακναβάτου.

- Ο Ε. Κακναβάτος εμφανίστηκε μαζί με τον φίλο του Δ. Παπαδίτσα στην ποίηση το 1943. Ο Κακναβάτος με τη συλλογή *Fuga* και ο Παπαδίτσας με τη συλλογή *Το Φρέαρ με τις Φόρμιγγες*.
- Μέσα στη γερμανική κατοχή, εξέθεσαν την ποίησή τους με τα πορτρέτα τους στο βιβλιοπωλείο του Ελευθερουδάκη ως μια μορφή αντίστασης και τότε ο Νίκος Παπάς έγραψε στα *Καλλιτεχνικά Νέα* ότι μπήκαν δύο ταύροι σε υαλοπωλείο. Μέσα από αυτή την πράξη τους έγιναν γνωστοί στους Εμπειρίκο, Κατσίμπαλη, Ελύτη, Γκάτσο και άλλους.
- Η *Fuga*, μουσικός όρος = *φυγή ή γρήγορη μουσική*, απαρτίζεται από ερωτικά κυρίως ποιήματα, με μνήμες ιστορίας, γεωγραφίας και ταξιδιού σε τοπία μυθικά και σε γραφή χωρίς τόνους, π. χ.

I

Τώρα που το ποίημα
του Υμηττου χαιρεταει
τα μενεξεδενια φτερα
της Αλκυονας Αιγίνας
που καταφιλουνε τη θαλασσα
τη θαλασσα,
η σπονδη μου ετοιμαζεται
ωραιο κι αγνη
σαν τον ισκιο Αττικού αμφορεα!

Ο Έκτωρ Κακναβάτος αναβαπτίζει την ποίησή του στην πηγή που
λέγεται γενικότερα ελληνικός πολιτισμός, μιλάει επιθετικά για τον
λυρισμό της φυλής ή της ράτσας του.

[Οι τίτλοι των ποιημάτων και των συλλογών του, οι προμετωπίδες
ή μοτο, οι χρονολογίες και οι αφιερώσεις, ως παρακειμενικά
στοιχεία, επιτρέπουν την ένταξη κάθε ποιητικού κειμένου στο
ιστορικό και κοινωνικό περιβάλλον και φωτίζουν τον ρόλο τους στο
νέο ποιητικό περιβάλλον], π. χ.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΟΦΙΟΥΧΟΥ

«Πατρίδα μου, αιώνιε αχινέ
παράφρονα από λάθος της Γεωμετρίας,
όλη σου η βοή το πάθος
είναι που στάζει επάνω σου αίμα του Οφιούχου.
Κάποτε που πισώπλατα σε κάρφωσε η Σελήνη
το 'κανες κατάρτι σου το φονικό κοντάρι της» (σελ. 239)

Μετά τη **Fuga** ακολουθεί ποιητική σιωπή μακρόχρονη, ο ποιητής παντρεύεται το 1952, εργάζεται σκληρά σε φροντιστήρια και δεν γράφει ποίηση, αλλά επανέρχεται δυναμικά το 1961 με τη **Διασπορά**. Ακολουθούν οι συλλογές, κατά χρονολογία, που εκδόθηκαν σε δύο τόμους αρχικά και τώρα σε έναν από τις εκδ. Άγρα. Η **Διασπορά** αναφέρεται στη δραματική ιστορική πορεία του ελληνισμού. **Η κλίμακα του λίθου** (1964), με 27 ποιήματα, διαπνέεται από φιλοσοφικό στοχασμό. **Τετραψήφιο με την έβδομη χορδή** (1971) γονιμοποιεί το ελληνικό ιστορικό γίγνεσθαι σε όλη του την έκταση.

Ακολουθεί η συλλογή **Διήγηση** (1974), με σαφή αναφορά στα χρόνια της δικτατορίας στην Ελλάδα.

Η συλλογή **Οδός Λαιστρυγόνων** (1978) συμπυκνώνει δυναμικά το ιστορικό στίγμα με παραπομπές σε πρόσωπα της ποίησης, της ιστορίας, της φιλοσοφίας.

Η **Ανάστιξη του θρύλου για τα νεφρά της πολιτείας** (1981), ανατρέπει την τάξη των δρωμένων και της δίνει υπόσταση ποιητική.

Τα μαχαίρια της Κίρκης (1981) με 12 ποιήματα. Ο **Θάλαμος αζωτούχων**, με 12 ποιήματα και σχόλια του ποιητή, αναδεικνύουν το τρίπτυχο **ποίηση, έρωτας, πραγματικότητα**, που αξιοποιείται με τη γλώσσα.

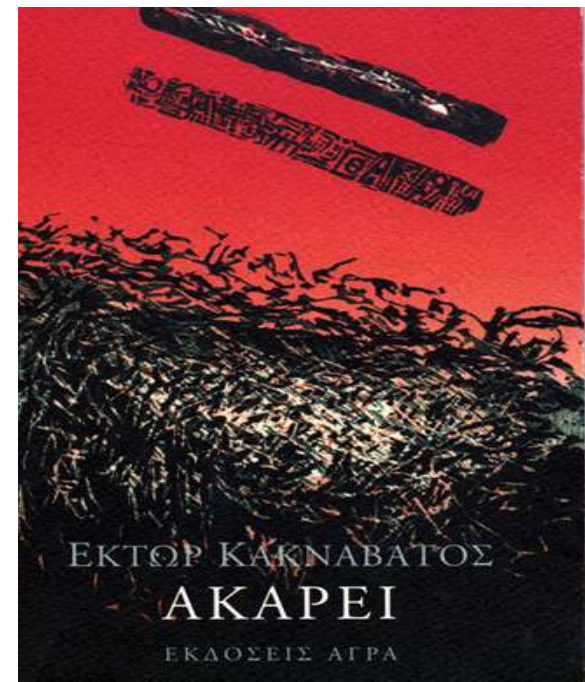
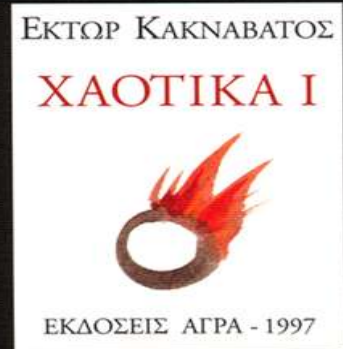
- Στη συλλογή ***In perpetuum*** (1984, Κρατικό βραβείο ποίησης), το χάος του κόσμου αντικαθίσταται από το διηνεκές= το συνεχόμενο, ενώ ο έρωτας αναβλύζει ως υπέροχος λυρισμός.
- Το ***Κιβώτιο ταχυτήτων***, (1987) υποβάλλει με τον τίτλο του μια απεριόριστη δύναμη και τείνει με την ανανεωμένη υπερρεαλιστική θεματολογία του στη νοηματοδότηση εκ νέου της γλώσσας. Αυτό το φανερώνει και ο υπότιτλος της συλλογής:
- «Όταν η γλώσσα δεν κάνει άλλο παρά να υπηρετεί το Λόγο καταστρέφει την πάμφωτη/αταξία των πραγμάτων· κι αυτά την εκδικούνται θάβοντάς την στην αιθάλη τους». Όλες οι συλλογές (1943-1987) έχουν συγκεντρωθεί στο επίτομο έργο, εκδ. Άγρα, Αθήνα 2010.

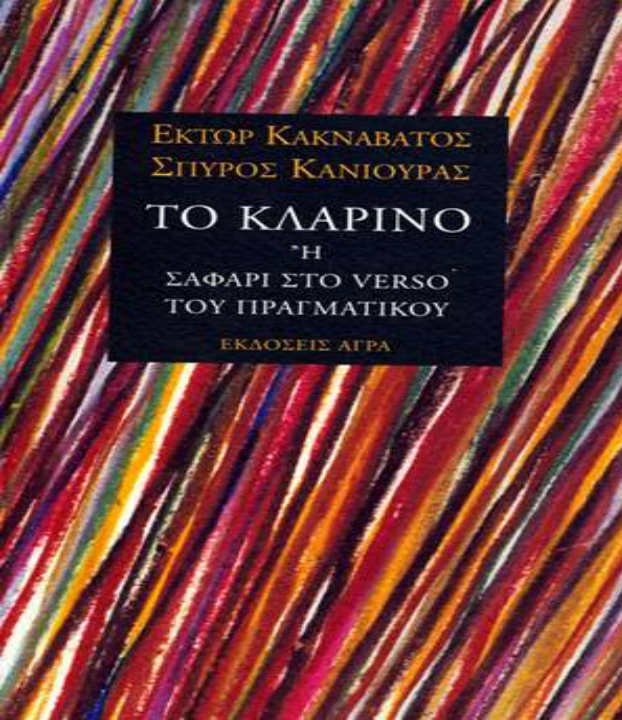

- Άλλα έργα του Ε. Κακναβάτου είναι:
- Δοκίμιο -Μελέτη του Ε. Κακναβάτου για το **ΜΕΓΑΛΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ**, του Α. Εμπειρίκου, εκδόσεις Άγρα, 1991.
- Ακολουθούν οι νεότερες συλλογές, που δεν συμπεριλαμβάνονται στον ενιαίο τόμο, όπως: **Οιακισμοί του Μενεσθέα Καστελάνου του Μυστρός** (1995), σύνθεση, εμπνευσμένη από τη Φραγκοκρατία στην Πελοπόννησο, η οποία στηρίζεται, κατά τον ποιητή, στην τρόικα των έργων, *Χρονικό του Μορέως*, *Η πριγκηπέσσα Ιζαμπώ* του Άγγελου Τερζάκη και το *Γεννήθηκα στο 1402* του Παναγιώτη Κανελλόπουλου.
- Στα **Χαοτικά Ι** δίνει τη δική του κατάθεση για τον σύγχρονο κόσμο και αναφέρεται στον Χρόνο, τον έγκλειστο στην κλεψύδρα, ως «εξωμήτριο του Χάους».

- Η συλλογή **Ακαρεί**, με τον αρχαιοπρεπή τίτλο, παραπέμπει στον Αριστοφάνη και στον Ησύχιο(2001).
- Η συλλογή **Υψικαμινίζουσες νεοπλασίες** (2001) με τον τίτλο παραπέμπει στην **Υψικάμινο** του Εμπειρικού και εκδόθηκε για την επέτειο των 100 χρόνων από τη γέννηση του Ανδρέα Εμπειρικού.
- Στη συλλογή **Στα πρόσω ιαχής**(2005), με το διπλό αρχαιοπρεπή τίτλο της (πρόσω = πόρρω, *ίαχή* = κραυγή, βοή νικητή και νικημένου), ο ποιητής αξιοποιεί τεχνικές του υπερρεαλισμού και επιστημονικούς όρους· κυρίαρχα μοτίβα είναι το Χάος, ο χρόνος και ο χώρος.
- Τα **Βραχεία και Μακρά** (2005) είναι δοκίμια για την ποίηση και για τη γλώσσα. Την ίδια χρονιά εκδίδει με τον ποιητή Σπ. Κανιούρα, **Το κλαρίνο ή σαφάρι στο verso του πραγματικού** (2005).

ΕΚΤΩΡ ΚΑΚΝΑΒΑΤΟΣ
ΒΡΑΧΕΑ ΚΑΙ ΜΑΚΡΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ / ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

- **Μεταφράσεις ποίησης**
- 1. Joyce MANSOUR, *ΚΡΑΥΓΕΣ, ΣΠΑΡΑΓΜΑΤΑ, ΟΡΝΙΑ*, εκδ. ΑΓΡΑ, 1994.
- 2. Joyce MANSOUR, *ΕΡΩΤΙΚΑ*, εκδ. Κείμενα α΄ 1975, β΄ 1978.
- 3. Joyce MANSOUR, *ΟΡΝΙΑ*, εκδ. Κείμενα, Αθήνα 1987.
- 4. Αγαπάει ιδιαίτερα τον γάλλο ποιητή René Char, του οποίου μετέφραζε ποιήματα τα τελευταία χρόνια, αλλά τελειομανής όπως ήταν και λόγω ηλικίας δεν είχε μεταφράσει πολλά, όπως μου έλεγε, καθώς είχε υποσχεθεί στον εαυτό του και στον εκδότη του να μεταφράσει όλο το έργο του Γάλλου ποιητή.
- Βέβαια, ούτε όσα έχει μεταφράσει έχουν εκδοθεί, παρά μόνον ένα στα *Θέματα Λογοτεχνίας* (τχ. 38, 2008), με τίτλο *TU AS BIEN FAIT DE PARTIR, ARTHUR REMBAUD!* Από την ενότητα «La fontaine narrative», 1947, Gallimard. Ελπίζουμε να γίνει αυτό από τις εκδόσεις Άγρας, στον οποίο βρίσκεται το σχετικό τετράδιο μικρού μεγέθους με τα μεταφρασμένα ποιήματα από τον ποιητή.
- **Μεταφράσεις πεζογραφίας από Ε. Κακναβάτο**
- 1. Marcel SCHWOB, *Φανταστικοί Βίοι*, εκδ. Άγρα, Αθήνα 1987.
- 2. Joyce MANSOUR, *Ο Ιούλιος Καίσαρ*, εκδ. Ρόπτρον, Αθήνα 1990.

Μεταφράσεις του έργου του. Το έργο του έχει μεταφραστεί σε αρκετές ξένες γλώσσες (γαλλικά, ολλανδικά (Περιοδικό *Mozaïken Van Een Volk*, Ψηφίδωμα Ενός Λαού, για το Α΄ Παγκόσμιο Φεστιβάλ Ποίησης, Άμστερνταμ 1985) και στα γερμανικά (Griechische Schriftsteller, *Hektor Kaknavatos*, Organisationskomitee, Frankfurt 2001).

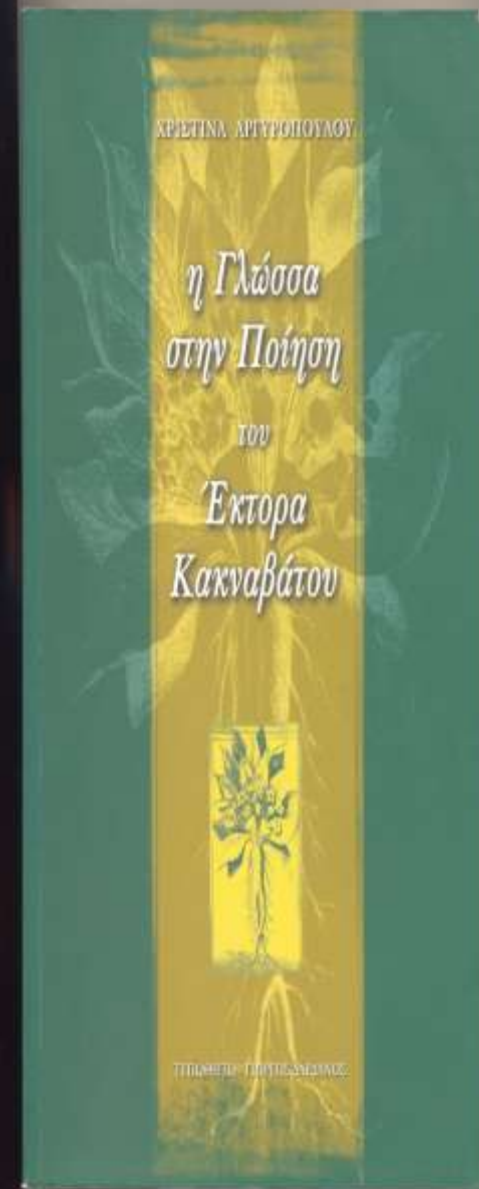
Επίσης, έχουν γίνει πολλά αφιερώματα στην ποίησή του από περιοδικά, όπως: *Μανδραγόρας* τχ.5 (1994), *Ελίτροχος* τχ.1 (1994), *Εξώπολις* τχ.10-11 (1999), *Πόρφυρας* τχ.104 (2002), *Φιλολογική* τχ. 109, 2009.

Τέλος, έχει εκπονηθεί διδακτορική διατριβή από τη Χριστίνα Αργυροπούλου, με θέμα: *Η γλώσσα στην ποίηση του Έκτορα Κακναβάτου. Η Γραμματική, οι λειτουργίες της ποιητικής γλώσσας και κειμενογλωσσική ανάλυση μερικών ποιημάτων* το 1997, στα αγγλικά στο ULB Παν/μιο Βρυξελλών, που εκδόθηκε στα ελληνικά, το 2003 από τις εκδόσεις Τυπωθήτω-Γ. Δαρδανός.

Το 1990 στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Τμήμα Νεοελληνικών Σπουδών, έγινε σεμινάριο για την ποίηση του Ε.Κ. από τον καθηγητή Γιάννη Δάλλα και διδάχτηκε στους φοιτητές και από τον Ερ.Καψωμένο στο ίδιο Παν/μιο για το εαρινό εξάμηνο.

Δίδαξα, επίσης, και εγώ ποίηση Ε.Κ. στο πλαίσιο του Υπερρεαλισμού, στο Διδασκαλείο των Δασκάλων (Μαράσλειο) και στο Μεταπτυχιακό του ΠΤΔΕ Παν/μιο Αθηνών κατά τα έτη 2004-2011.

- Η ποίησή του έχει ανθολογηθεί σε σχολικά βιβλία (Γ' Λυκείου, «Ώρα Δειλινή» και Β' ΤΕΕ «Οι Λέξεις»). Ο ποιητής είχε πάρει μέρος σε πολλά συνέδρια με εισηγήσεις.
- Στην ποίηση του Κακναβάτου συνυπάρχουν ορολογίες απ' όλες τις επιστήμες, καθημερινό και λαϊκό λεξιλόγιο, νεολογισμοί και λεξιπλασίες δικές του, π.χ. ολόλυζε, βόρειες γεωγραφίες, γαιόφρων, αγχιβασία, ουρανόφρων, μυθοβάμων, ακαρεί, κενταυρίδες, κ. ά.
- Η ποίησή του έχει μια ιδιότυπη γλωσσική ανθοφορία, που προσδίδει ξεχωριστό χρώμα στον ποιητικό λόγο, ο οποίος αναδύεται ακμαίος και δυνατός μέσα από την ποιητική γονιμοποίηση.

- Ο Έκτωρ Κακναβάτος πιστεύει στην ελεύθερη έκφραση και σκέψη, ακουμπάει στη ζωή και στα προβλήματά της κι αναζητεί με τη δική του ιδιότυπη ποίηση τον άνθρωπο, την ελευθερία, το μυστήριο του κόσμου, την επιστήμη και τη συμπαντική κίνηση.
- Ενσωματώνει στην ποίησή του το γηγενές και παγκόσμιο στοιχείο, όχι μοιρολατρικά, απαισιόδοξα ή καταγραφικά, αλλά μέσα από ένα επαναστατημένο φρόνημα, από ένα λόγο βιωμένο και ρηξικέλευθο, καθώς είναι ο πιο «ακραιφνής υπερρεαλιστής», όπως γράφει ο Αλ. Αργυρίου.
- Ο ποιητής πιστεύει ότι «Ο Υπερρεαλισμός δεν πέθανε, δεν μπορεί να πεθάνει και να το 'θελε».

Εν κατακλείδι, η ποίηση του Έκτορα
Κακναβάτου πολύσημη και
εικονοκλαστική, λυρική και
υπερβατική, επαναστατική,
ανατρεπτική και απελευθερωτική,
δηλαδή άκρως υπερρεαλιστική.

Ο ποιητής προβάλλει ποιητικά
ελληνικό λαό και την ιστορία του, την
πολιτιστική του συνείδηση, αλλά και
τον οικουμενικό άνθρωπο με τις
αγωνίες και τα πνευματικά
επιτεύγματά του.

Προβάλλει το πολιτικό και το κοινωνικό
παρόν του πολίτη και τη συνολική
ανθρώπινη εμπειρία.

(φωτ. έργο του ποιητή)

Το βέλος μας τυχαιότητας, 1961

Αγαπητοί φίλοι

Θα ήθελα μαζί σας είμαι κοντά σας

αλλά δυστυχώς δεν μπορώ. Η σκέψη μου είναι
μαζί σας.

Ευχαριστώ πολύ για την Πανελλήνια Ένωση Φηφώνων
για αυτό το υπέροχο βράδυ. Παιδιά μου, που απέναντί
της κύρια αναδιάταξη έτεφε, όλο το Δ.Σ., των αυτών
από εδω και Χριστίνα Εργατοεισ και τους αξιό-
τιμους ομιλητές.

Σας ευχαριστώ όλη μου την καρδιά και εύχομαι καλή
επιτυχία στην κοινή μας προσπάθεια

Μεγάλη Κακναβάτος

Ευχαριστώ πολύ, ΚΑΛΗ ΑΝΟΙΞΗ

ΦΩΤ. ΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΚΑΚΝΑΒΑΤΟΥ, 2003, κατά την παρουσίαση της
διατριβής

